

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **Ing. T. W.**, zastoupený JUDr. Janem Walterem, advokátem se sídlem Volyňských Čechů 837, Žatec, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 17. 12. 2019, č. j. 15 A 46/2019 - 28,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne ze dne 17. 12. 2019, č. j. 15 A 46/2019 - 28, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce podal dne 29. 1. 2019 žalovanému žádost o informace dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „informační zákon“), jíž se domáhal sdělení: 1) zda žalovaný vyřizoval stížnost podle § 175 odst. 1 správního řádu na postup Městského úřadu Vejprty ve věci podnětu ze dne 18. 12. 2015 týkajícího se zkušebního provozu stavby „Pila Kovářská“ s vraty pilnice neodpovídajícími projektové dokumentaci, 2) pod jakým číslem jednacím byla tato stížnost vyřizována, 3) které úřední osoby byly pověřeny vyřizováním této stížnosti, 4) kdy byla tato stížnost žalovanému doručena, 5) zda byla stížnost shledána důvodnou, částečně důvodnou nebo nedůvodnou a 6) poskytnutí písemnosti, kterou byl podatel vyrozuměn o vyřízení stížnosti. Tato žádost o informace byla žalovaným zaevidována pod JID 19834/2019 (dále jen „žádost o informace“).

[2] Žalovaný svým sdělením ze dne 31. 1. 2019, č. j. KUUK/17370/2019/UPS-2 (dále jen „první sdělení“), informoval žalobce, že jeho podání posoudil dle skutečného obsahu a dospěl k závěru, že se nejedná o žádost o informace dle informačního zákona. Konstatoval přitom,

že obdržel množství stížností ve věci vrat stavby „Pila Kovářská“ z období let 2017 a 2018 s tím, že nečinnost Městského úřadu Vejprty v této věci nikdy neshledal.

[3] Žalobce následně dne 14. 2. 2019 podal Ministerstvu pro místní rozvoj (dále jen „nadřízený správní orgán“) stížnost na postup žalovaného při vyřizování žádosti o informace dle § 16a odst. 1 písm. b) informačního zákona, ve které uvedl, že první sdělení žalovaného neobsahuje jím požadované informace. Tato stížnost byla nadřízenému správnímu orgánu prostřednictvím žalovaného doručena až 11. 3. 2019.

[4] Žalobou ze dne 13. 3. 2019 podanou u Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“) se následně žalobce domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného spočívající v tom, že mu žalovaný doposud neposkytl jím požadované informace; nedošlo přitom ani k vyřízení jeho stížnosti (byť ji měl žalovaný do 7 dnů předložit nadřízenému orgánu a ten měl rozhodnout do 15 dnů ode dne, kdy mu byla předložena). Byl proto přesvědčen, že došlo ke zkrácení jeho veřejného subjektivního práva na poskytnutí předmětných informací, a to právě nečinností žalovaného, resp. nadřízeného orgánu při rozhodování o stížnosti.

[5] Po podání žaloby nadřízený správní orgán rozhodnutím ze dne 26. 3. 2019, č. j. MMR-16707/2019-83/789 (dále jen „rozhodnutí o stížnosti“), přikázal žalovanému, aby žádost o informace vyřídil do 15 dnů od jeho rozhodnutí. V odůvodnění uvedl, že lhůta pro poskytnutí informace uplynula dne 13. 2. 2019 s tím, že první sdělení žalovaného nelze považovat za řádné poskytnutí informace; pokud v něm žalovaný odkázal na jiná opatření, nebyla tím dotčena jeho povinnost vyřídít žádost o informace způsobem upraveným v informačním zákoně. Poté žalovaný sdělením ze dne 3. 4. 2019, č. j. KUUK/45699/2019/UPS-7, JID 57780/2019/KUUK (dále jen „druhé sdělení“), žalobci odpověděl, že žádnou stížnost popsanou v bodu 1) žádosti o informace nevyřizoval.

Rozsudek krajského soudu

[6] Krajský soud rozsudkem ze dne 17. 12. 2019, č. j. 15 A 46/2019 - 28 (dále jen „napadený rozsudek“), žalobu zamítl. Předestřel, že stěžejní otázkou bylo, zda žalovaný žádost o informace vyřídil svým druhým sdělením ze dne 3. 4. 2019 (tedy řádně poskytl požadované informace, byť až dodatečně po podání žaloby), či jestli je nadále s jejím vyřízením nečinný. Zdůraznil přitom, že každá žádost o informace podaná podle informačního zákona musí být v celém rozsahu vyřízena některým ze zákonem předpokládaných způsobů; povinnému subjektu není dána pravomoc, aby se žádostí či její určitou částí nezabýval a nijak ji nevyřídil. Zároveň připomenul, že soud v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.

[7] Konstatoval, že žalovaný byl povinen žádost o informaci vyřídít ve lhůtě 15 dnů od podání žádosti (tj. do 13. 2. 2019), což však neučinil. Za vyřízení žádosti o informace přitom nelze považovat první sdělení žalovaného (tj. ze dne 31. 1. 2019, č. j. KUUK/17370/2019/UPS-2), v němž dovodil, že se nejedná o žádost dle informačního zákona; předmětná žádost totiž splňovala všechny náležitosti dle § 14 odst. 2 až 3 informačního zákona. V situaci, kdy žalobce následně podal stížnost na postup při vyřizování své žádosti dle § 16a odst. 1 písm. a) informačního zákona, byl žalovaný povinen tuto stížnost předložit nadřízenému orgánu do 7 dnů ode dne, kdy mu došla (tj. do 21. 2. 2019), což však učinil až dne 7. 3. 2019 s tím, že doručena mu byla teprve dne 11. 3. 2019; nadřízený orgán je přitom povinen o stížnosti rozhodnout do 15 dnů poté, co mu byla předložena. Žaloba byla soudu doručena dne 13. 3. 2019, tedy později, než kdy měla být stížnost vyřízena při dodržení všech zákonných lhůt (což bylo do 8. 3. 2019). Krajský soud proto naznal, že žaloba byla podána důvodně v době,

pokračování

kdy byl žalovaný ještě s vyřízením žádosti o informace nečinný. V průběhu soudního řízení však žalovaný žádost o informace, byť na základě příkazu nadřízeného orgánu, vyřídil druhým sdělením (tj. ze dne 3. 4. 2019, č. j. KUUK/45699/2019/UPS-7).

[8] Soud nepřisvědčil námitce, že žalovaný svým druhým sdělením žalobcovu žádost o informace nevyřídil řádně, neboť zodpověděl pouze první otázku a další informace na další otázky neposkytl. Žalovaný se vyjádřil k otázce, zda vyřizoval stížnost na stavební úřad Vejprty dle podnětu ze dne 18. 12. 2015, přičemž sdělil, že takovou stížnost nevyřizoval. S ohledem na skutečnost, že otázky uvedené v žádosti pod body č. 2 až 6 (sdělení spisové značky, úřední osoby vyřizující stížnost, datum doručení stížnosti žalovanému, důvodnost stížnosti a poskytnutí samotné písemnosti o vyřízení stížnosti) mají přímou souvislost s otázkou č. 1, lze ke všem dalším otázkám z povahy věci poskytnout informace jen v případě, že žalovaný vyřizoval předmětnou stížnost popsanou v bodě č. 1 žádosti. Bylo by proto přílišným formalismem, aby soud shledal nečinnost žalovaného pouze v nedostatku jeho pregnantního vyjádření. Ze skutečnosti, že žalovaný stížnost nevyřizoval, lze dovodit neexistenci odpovědí požadovaných otázkami č. 2 až 6, byť to ve sdělení žalovaného není *expressis verbis* uvedeno. Žalovaný proto k datu vydání napadeného rozsudku nebyl nečinný, neboť ke dni vydání napadeného rozsudku byla žalobcova žádost o informace vyřízena dostatečným způsobem.

[9] K argumentaci, že pokud žalovaný požadované informace neměl, měl rozhodnout o odmítnutí podané žádosti (resp. její části) postupem podle § 15 odst. 1 informačního zákona odůvodněným rozhodnutím, krajský soud uvedl, že žalovaný zvolil řešení spočívající v poskytnutí informace; z ní je přitom patrné, že předmětná stížnost nebyla žalovaným nijak vyřizována. Žalovaný se při volbě mezi možnostmi odmítnout poskytnutí informací a sdělením informací řídil principem, že informace se poskytují; žalobce se přitom fakticky dostal nejen k odpovědi na otázku, zda stížnost byla žalovaným vyřizována, nýbrž také na další otázky s poskytnutou informací přímo související.

[10] Krajský soud proto shrnul, že požadovaná informace byla žalobci dodatečně poskytnuta, byť dle informačního zákona měla být jeho žádost vyřízena ve lhůtě do 13. 2. 2019, protože v mezidobí od tohoto data až do vyřízení žádosti byl žalovaný skutečně nečinný. Odpověď na všechny otázky uvedené v žádosti o informace (včetně otázek č. 2 až 6 navazujících na otázku č. 1) přitom vyplývá z poskytnutého druhého sdělení žalovaného. Žádost o informace tedy byla žalovaným před vydáním napadeného rozsudku vyřízena.

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalovaného

[11] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost, ve které navrhl jej zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení. Shrnutí, že podstatou sporu je dle něj otázka, zda jeho žádost o informace byla zcela vyřízena druhým sdělením žalovaného, či nikoli. Namítá, že krajský soud sice naznal, že informace vyžádané pod body 2 až 6 žádosti vyplývají z druhého sdělení žalovaného, neuvedl však, jaké konkrétní zjištění lze z daného sdělení logicky dovodit; to stěžovatel považuje za nedostatek odůvodnění způsobující nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Daná úvaha krajského soudu je navíc nesprávná; z druhého sdělení nevyplývá, že by stížnost nebyla vyřizována vůbec žádným správním orgánem, a nelze proto dovodit odpovědi ani na otázky, pod jakým číslem jednacím byla stížnost vyřizována, které úřední osoby byly pověřeny vyřizováním stížnosti a zda byla stížnost shledána důvodnou, částečně důvodnou nebo nedůvodnou. Dále stěžovatel tvrdí, že přestože žalovaný předmětnou stížnost nevyřizoval, neznamená to, že další požadované informace neznal; mohl se s nimi totiž seznámit například v rámci postupu podle § 175 odst. 7 správního řádu. Není taktéž zřejmé, že by stížnost nebyla žalovanému vůbec kdy doručena, protože nelze dovodit

odpověď na otázku, kdy byla tato stížnost žalovanému doručena; stejně tak ze sdělení neplyne, že by žalovaný nedisponoval písemností, kterou byl stěžovatel vyrozuměn o vyřízení stížnosti.

[12] Stěžovatel se dále domnívá, že krajský soud nesprávně vyložil § 4a odst. 2 písm. a) informačního zákona, když dovodil, že vyžádanou informaci je možné poskytnout nikoli jen jejím sdělením, ale také poskytnutím informace jiné, z níž si žadatel vyžádanou informaci má dovodit. Stejně tak byl dle něj nesprávně aplikován § 2 odst. 4 informačního zákona, totiž že pokud povinný subjekt požadovanou informací nedisponuje, je možné žádost vyřídit pouze neformálním sdělením, že tomu tak je (či dokonce jen tím, že žadateli sdělí informaci, z níž si má dovodit, že vyžádanou informací nedisponuje). Správný výklad § 2 odst. 4 informačního zákona však předpokládá, že v případě neexistujících informací musí být vydáno rozhodnutí podle § 15 odst. 1 informačního zákona o odmítnutí žádosti; odkázal přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2010, č. j. 4 As 23/2010 – 61.

[13] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se ztotožňuje s napadeným rozsudkem krajského soudu a má za to, že není nečinný, neboť žádost stěžovatele o informace řádně vyřídil svým druhým sdělením, jímž mu podle § 14 odst. 5 písm. d) informačního zákona poskytl požadované informace. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2013, č. j. 4 As 50/2012 - 71, v němž soud v obdobné věci námitku nevydání rozhodnutí o odmítnutí žádosti shledal nedůvodnou.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem dle § 105 odst. 2 s. ř. s. a jsou splněny i obsahové náležitosti stížnosti dle § 106 s. ř. s.

[15] Nejvyšší správní soud zkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a přípustně uplatněných důvodů. Stěžovatel uplatňuje kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[16] Kasační stížnost je důvodná.

[17] Nejvyšší správní soud v první řadě zkoumal, zda je napadený rozsudek přezkoumatelný, neboť jen u rozhodnutí přezkoumatelného lze zpravidla vážit další kasační námitky. Pokud jde o obsah samotného pojmu nepřezkoumatelnost, odkazuje Nejvyšší správní soud na svou ustálenou judikaturu k této otázce; srov. např. rozsudky NSS ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64, či ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 – 245. Stěžovatel spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku v tom, že krajský soud výslovně neuvedl, jaká konkrétní zjištění lze z druhého sdělení žalovaného (odpovídající pouze na otázku č. 1 žádosti) dovodit ke zbývajícím otázkám č. 2 až 6, na něž žalovaný explicitně nikterak nereagoval. Nejvyšší správní soud však této námitce stěžovatele nepřisvědčil. Krajský soud své závěry ohledně dostatečnosti druhého sdělení žalovaného formuloval jasně a srozumitelně. Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku nelze spatřovat pouze v tom, že krajský soud výslovně (a nadbytečně) neuvedl, že z odpovědi na otázku č. 1 poskytnuté žalovaným ve druhém sdělení lze seznat zjištění, že neexistuje informace o tom: pod jakým číslem jednacím byla předmětná stížnost vyřizována (otázka č. 2), které úřední osoby byly pověřeny vyřizováním této stížnosti (otázka č. 3), kdy byla tato stížnost žalovanému doručena (otázka č. 4), to vše z důvodu,

pokračování

že žádná taková stížnost nebyla žalovanému podána; taktéž nebylo nutné, aby krajský soud výslovně uvedl, že bylo možno usoudit, že stížnost nebyla shledána důvodnou, částečně důvodnou či nedůvodnou (otázka č. 5) a nebylo možno ani poskytnout písemnost, kterou byl podatel vyrozuměn o vyřízení stížnosti (otázka č. 6), to vše opět proto, že taková stížnost nebyla vůbec podána. Nejvyšší správní soud považuje za zcela nesmyslné trvat na tom, aby krajský soud musel k vyřázení příslušné žalobní námitky přistoupit výše nastiněným způsobem. Odůvodnění napadeného rozsudku považuje za dostatečné a přezkoumatelné. Ostatně nesouhlas stěžovatele s posouzením právních otázek není důvodem nepřezkoumatelnosti; kasačními námitkami brojícími právě proti správnosti krajským soudem zaujatých názorů se bude Nejvyšší správní soud věcně zabývat níže.

[18] Stěžovatel tvrdí, že z druhého sdělení žalovaného nevyplývá, že by předmětná stížnost nebyla vyřizována vůbec žádným správním orgánem, a nelze proto dovodit odpovědi na otázky č. 2 až 6; přestože totiž žalovaný sám danou stížnost nevyřizoval, neznamená to, že další požadované informace neznal. Stěžovatel přitom od žalovaného požadoval „sdělení, zda Váš úřad vyřizoval stížnost“ v žádosti o informace blíže specifikovanou. Žalovaný mu ve svém druhém sdělení odpověděl, že Krajský úřad Ústeckého kraje „žádnou stížnost podle § 175 odst. 1 správního řádu na postup Městského úřadu Vejprty, stavebního úřadu (...) ve věci podnětu ze dne 18. 12. 2015 k přijetí opatření proti nečinnosti Městského úřadu Vejprty, stavebního úřadu, týkajícího se zkušebního provozu stavby „Pila Kovářská“ s vraty pilnice neodpovídajícími projektové dokumentaci, nevyřizoval.“ Jestliže se tedy stěžovatel tázal žalovaného, zda tento úřad (čili přímo žalovaný) vyřizoval specifikovanou stížnost a dostalo se mu od něj odpovědi, že nikoliv, je zcela nepřipadná jeho kasační námitka, že z příslušného sdělení neplyne, že daná stížnost nemohla být vyřizována žádným správním orgánem. Otázka, zda předmětnou stížnost nevyřizoval jiný (od žalovaného odlišný) správní orgán, totiž vůbec není obsažena v žádosti o informace. Otázky č. 2 až 6 pak zjevně souvisejí s otázkou č. 1, resp. se týkají stížnosti v ní vymezené (ostatně další otázky obsahují slovo „tato“ stížnost bezpochyby odkazující na otázku č. 1); je proto logické, že také otázky č. 2 až 6 se dotazují na stížnost vyřizovanou přímo žalovaným. Naprosto lichý je proto argument stěžovatele, že i když žalovaný žádnou takovou stížnost nevyřizoval, neznamená to, že požadované informace neznal. Pokud totiž žalovaný (na jehož činnost pouze žádost o informace směřovala) předmětnou stížnost nikdy nevyřizoval, nutně ani nemohl mít (neboť z povahy věci nemohly existovat) informace o tom, jaké číslo jednací měla či kterou úřední osobou byla vyřizována tato (žalovanému nikdy nedoručená) stížnost; stejnou logikou tak žalovaný nemohl disponovat informací, jak jím byla z hlediska důvodnosti posouzena stížnost, kterou se nikdy nezabýval. K témuž závěru dospěl Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 2. 7. 2020, č. j. 7 As 80/2020 – 32, v němž ve skutkově téměř totožné věci konstatoval, že „informace požadované v části žádosti pod body II. až V. mají přímou souvislost s informací požadovanou v bodu I. žádosti. K těmto bodům žádosti je tedy z povahy věci možné poskytnout informace jen v případě, že by žalovaný vyřizoval stížnost dle bodu I. této žádosti. Jestliže však žalovaný žádnou takovou stížnost nevyřizoval, jak uvádí v tomto případě, požadované informace dle bodu II. až V. žádosti z povahy věci neexistují ani existovat nemohou.“ Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že tato argumentace stěžovatele je založena na nesmyslných spekulacích, pročež není pochyb o její nedůvodnosti.

[19] Stěžovatel dále v kasační stížnosti opakovaně poukazuje na § 175 odst. 7 správního řádu, přičemž tvrdí, že taktéž na základě postupu dle tohoto ustanovení mohl mít žalovaný požadované informace k dispozici. Nejvyšší správní soud však poukazuje na to, že (byť stěžovatel v žádosti o informace formuloval dotaz na stížnost dle § 175 odst. 1 správního řádu), žalovaný mohl předmětnou stížnost vyřizovat pouze a právě jen postupem podle § 175 odst. 7 správního řádu [„má-li stěžovatel za to, že stížnost, kterou podal u příslušného správního orgánu, nebyla řádně vyřízena, může požádat nadřízený správní orgán, aby přešetřil způsob vyřízení stížnosti“]. Stěžovatel totiž požadoval informaci, zda žalovaný vyřizoval stížnost „na postup Městského úřadu Vejprty ve věci podnětu ze dne

18. 12. 2015“: Stížnost (ve smyslu § 175 odst. 1 správního řádu a nikoli §16a informačního zákona) se však podává u toho správního orgánu, který vede řízení (srov. § 175 odst. 4 správního řádu). V projednávané věci specifikovaná stížnost by proto musela být podána nejprve u Městského úřadu Vejprty (úřad vedoucí předmětné stavební řízení), a až pakliže by její podatel nebyl spokojen se způsobem jejího vyřízení, mohl by právě postupem dle § 175 odst. 7 správního řádu požádat žalovaného jakožto nadřízený správní orgán o přešetření způsobu jejího vyřízení. Výše uvedené nemůže ničeho změnit na závěru, že pokud přímo žalovaný předmětnou stížnost nevyřizoval, nemohl mít k dispozici (neexistující) informace, vůči nimž směřovaly otázky č. 2 až 6; právě naopak, je tím vyvrácen argument stěžovatele, že žalovaný tyto informace mohl získat ještě jiným postupem (podle § 175 odst. 7 správního řádu), když právě dle něj by při vyřizování takové stížnosti musel postupovat. Kasační námitka je proto nedůvodná.

[20] Pochybení v procesním postupu žalovaného pak stěžovatel spatřuje v tom, že pokud tento nedisponoval požadovanými informacemi (odpovědi na otázky č. 2 až 6), měl v tomto rozsahu vydat rozhodnutí podle § 15 odst. 1 informačního zákona o odmítnutí části žádosti. Podle § 14 odst. 5 písm. d) před středníkem informačního zákona přitom „*povinný subjekt posoudí žádost a nerozhodne-li podle § 15, poskytne informaci v souladu se žádostí ve lhůtě nejpozději do 15 dnů ode dne přijetí žádosti nebo ode dne jejího doplnění.*“ Dle § 15 odst. 1 téhož zákona pak „*pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyboví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti (dále jen „rozhodnutí o odmítnutí žádosti“), s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.*“

[21] Postupem povinných subjektů v případě neexistence požadované informace se Nejvyšší správní soud již mnohokrát zabýval. Z konstantní judikatury vyplývá, že neexistence požadované informace představuje tzv. faktický důvod pro odmítnutí žádosti o informace (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2019, č. j. 1 As 359/2018 - 30, ze dne 7. 4. 2015, č. j. 6 As 136/2014 - 42, ze dne 2. 4. 2008, č. j. 2 As 71/2007 - 56). Např. v posledně uvedeném rozsudku kasační soud vyslovil, že „*poskytnutí informace lze odmítnout nejen z důvodů právních, jež jsou taxativně vyjmenovány v § 7 - § 11 zákona o svobodném přístupu k informacím, nýbrž i z důvodů faktických, které v zákoně z pochopitelných důvodů vyjmenovány nejsou. Typickým faktickým důvodem neposkytnutí informace přitom bude právě situace, kdy povinný subjekt požadovanou informaci nemá.*“ Podle odborné komentářové literatury „*odmítnout žádost pro neexistenci informace by nešlo (...) v případě, pokud by povinný subjekt informací nedisponoval, avšak zákon by předpokládal (výslovně či implicitně), že informaci musí mít.*“ (srov. Furek, A., Rothanzl, L. *Zákon o svobodném přístupu k informacím a související předpisy. Komentář.* 2. vydání. Praha: Linde, 2012, s. 169; srov. tamtéž, s. 80). Z uvedeného tedy plyne (jak konstatoval Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 2. 7. 2020, č. j. 7 As 80/2020 - 32), že pokud se žádost podaná podle informačního zákona týká neexistujících informací, je nutné ji odmítnout. Tento postup přitom nelze vnímat jako výraz přepjatého formalismu, jak uvedl krajský soud v napadeném rozsudku. Postup prosazovaný stěžovatelem (tj. odmítnutí žádosti v částech, v nichž informace nebyla poskytnuta) otvírá cestu k meritornímu přezkumu postupu povinného subjektu soudem; dle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2018, č. j. 5 As 18/2017 - 40, totiž vůči případnému negativnímu rozhodnutí o žádosti (rozhodnutí o odmítnutí žádosti) lze následně brojit odvoláním dle § 16 informačního zákona a následně i žalobou dle § 65 s. ř. s. Krajský soud tedy neměl aprobovat postup žalovaného, který v rozporu se zákonem a výše citovanou judikaturou nerozhodl o částečném odmítnutí stěžovatelovy žádosti o informace. Nejvyššímu správnímu soudu proto nezbylo, než napadený rozsudek zrušit a vrátit věc krajskému soudu k dalšímu řízení. Kasační soud zároveň dodává, že v případě, kdy hodlá povinný subjekt odmítnout žádost o informace z důvodu její neexistence, musí důkladně zkoumat, zda požadovanými informacemi fakticky disponuje (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2019, č. j. 1 As 359/2018 - 30). Komentářová literatura rovněž uvádí, že je třeba případnou neexistenci informací přezkoumatelně doložit, tj. do spisu zanést informace o tom, jaké kroky (šetření) povinný subjekt provedl, aby zjistil,

pokračování

zda požadovanými informacemi fakticky disponuje (viz Jelínková, J., Tuháček, M. *Zákon o svobodném přístupu k informacím. Praktický komentář*. Wolters Kluwer, 2017).

IV. Závěr a náhrada nákladů řízení

[22] S ohledem na výše uvedené Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo než v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. napadený rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení. V tomto řízení bude krajský soud postupovat v souladu s výše uvedenými právními závěry (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[23] V novém rozhodnutí krajský soud rozhodne rovněž o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. října 2020

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu